

Benni Bødker

MORDBRAND

[Uddrag af arbejdsmanuskript]

PROLOG

Motorlarmen fra de fire knallerter giver genlyd, da de kører ind på tanken ved siden af Fakta. Maskinerne bliver presset til det yderste, og Karsten følger dem med øjnene. Han går ud fra, at de bare vil skyde genvej ind over grunden. Det er selvfølgelig ikke tilladt, men mange skærer alligevel ind mellem benzinstanderne på hjørnegrunden frem for at skulle vente for rødt i krydset.

Til Karstens overraskelse standser alle fire knallerter med hvinende bremses op ved en af benzinpumperne. Fire unge fyre stiger af. En af dem går hen og griber fat i slangen, mens han kaster et hurtigt blik over mod butikken, hvor Karsten står. De er vel på vej i byen. Om lidt kommer de sikkert ind i butikken og stiller sig op ved disken og vil have cigaretter og chips eller noget i den stil. Karsten sukker for sig selv og finder et nyt spilmagasin frem fra hylderne med blade. Han ville også hellere være på vej i byen med kammeraterne lige nu. Men så ville han ikke tjene nogen penge, og uden penge ingen rejse til Indien.

- En fransk hotdog, tak!

Han har ikke opdaget, at en kvinde er kommet ind i butikken, selv om klokken må have ringet. Hun har stillet sig op foran disken og retter skødesløst på sit hår.

- Vil du have noget at drikke til? spørger Karsten rutinemæssigt.

Han skæver ud ad vinduet. De fire drenge står stadig derude ved deres knallerter. Han kan ikke se, hvad de laver, men de skal åbenbart alle sammen fylde op, siden de endnu ikke er kommet ind for at betale. Kvinden ryster benægtende på hovedet. Hun skal ikke have andet, ikke noget mersalg her. Ovre ved brødristeren kan han ikke se ud på pladsen, men til gengæld er der de små sort-hvide monitorer fra overvågningskameraerne, som er placeret over hele tanken. Drengene bliver filmet af kamera tre.

- Almindelig dressing, siger kvinden.

Hendes stemmes skarphed antyder, at det er anden gang, hun siger det. Karsten ser forvirret op fra monitoren. Han har knap lagt mærke til, at han helt automatisk har fisket det varme brød ud af maskinen. Mens han med tangen griber en af de ristede pølser, der

allerede lå på varmepladen, da han begyndte på sin vagt, kigger han igen på monitoren. Først nu går det op for ham, at de fire drenge ikke er ved at fylde benzin på deres knallerter. Derimod hælder de den ene liter efter den anden på nogle store plastikdunke, de har anbragt bagpå.

- Tak, siger kvinden endnu mere syrligt, da hun med en tydeligt utålmodig mine tager imod sin franske hotdog.

Karsten skubber hendes irritation fra sig og giver hende byttepenge med tankerne et helt andet sted. Der er noget galt med de fire drenge. Dels er det lidt mærkeligt, at de står og tanker al den benzin. De virker ikke ligefrem som nogen, der skal hjem og starte havetraktoren. De må have tanket mindst tyve liter. Og dels er han pludselig sikker på, at de har tænkt sig at køre uden at betale. En indskydelse får ham til at se op fra monitoren. Han skubber pengeskuffen i og skynder sig så ud foran disken.

Kvinden har kun lige vendt sig om for at gå. Han maser sig forbi hende.

- Undskyld.

- Bevares, hører han hende sige bag sig.

Men det er for sent, han har gættet rigtigt. Da han står ude på pladsen, kan han blot høre den spruttende lyd fra de fire knallerter, der gasser op på vej væk fra tanken. Han lægger mærke til, at den bagerste knallert er rød, og at føreren har sådan en lidt poset, sort jakke på. Ikke meget bevendt som signalement, og et øjeblik efter er de fire knallerter forsvundet ned ad vejen.

Da han går ind i butikken igen, tilkaster kvinden ham et irriteret blik, mens hun kæmper med det sidste af pølsen. Derefter går hun ud til sin bil og forsvinder. Han må hellere se at få ringet til politiet med det samme. Ikke at de gør noget ud af benzintyverier, den slags sker så tit, men der skal optages en rapport til glæde for statistikkerne og forsikringsselskabet. Desuden er der jo overvågningskameraerne, og man kan altid håbe, at de fire fyre bliver knaldet for noget andet.

Først går Karsten dog over til cappuccino-maskinen og tager en kop. Den er egentlig kun for kunderne. Personalet skal betale, hvis de vil drikke den gode kaffe, eller nøjes med det udrikkelige pjask på kanden ude bagved. Men det er han ligeglad med nu, han fortjener en ordentlig kop kaffe. Han ved, at han vil få et møgfald af sin chef, selv om det ikke er hans skyld, at der blev stjålet.

Da Karsten har pustet til kaffen og taget en hurtig tår, rækker han ud efter telefonen. Mens han taster nummeret til politiet, tænker han på de fire fyre på knallerterne.

Han ville have svoret på, at de så ud til at være på vej i byen. Men hvad skulle de så bruge tre dunke stjålet benzin til?

ONSDAG

1.

- Fandens til tidspunkt at strejke på, mumlede Anders for sig selv.

Han slog endnu en gang til cykellygten på styret, men stadig uden resultat. Lygtepælene var gået i stykker, og der var intet lys, før han passerede den lille skovtykning lige fremme. Længere inde lå parcelhuskvarteret i udkanten af byen, hvor han boede sammen med sine forældre og lillesøster, og der var ingen anden vej hjem. Uden lys på cyklen var det næsten umuligt at se vejen i mørket, og selv med lys på hadede han ikke at kunne skimte andet end asfalten et par meter foran sig.

Anders lænede sig en smule ud over cykelstyret for bedre at kunne se, om der overhovedet var glød i pæren. Overbalancen fik ham til at slingre en anelse, men han fik hurtigt rettet cyklen op igen. Det ville ikke være smart at blive standset for at køre uden lys, hvis en politibil tilfældigvis skulle komme forbi netop nu. Han havde ikke meget lyst til at skulle svare på de spørgsmål, som de kunne finde på at stille. Som for eksempel hvad han lavede her så sent om natten på en almindelig skoledag. Måske ville politiet ligefrem kontakte hans forældre.

Med hans sædvanlige held skulle han nok blive opdaget uanset hvad. Det føltes, som om hans lyse hår ligefrem lyste op i mørket og på lang afstand fortalte enhver, at her kom en cyklist, som ikke havde noget lovligt ærinde på denne tid. Han burde have haft en hue. Lige nu ville han foretrække, at håret var farvet ligesom sidste år. Hans mor havde selvfølgelig hadet det, han det lyse hår var så kedeligt og piget.

En helt anden ting var, om han kunne snige sig ubemærket ind, når han kom hjem. Han gad ikke høre på brok fra forældrene over, at han ikke kom i seng i ordentlig tid, når han skulle i skole. For ikke at tænke på, at de også ville spørge, hvad han havde lavet, hvilket han slet ikke havde lyst til at svare på. Det var noget lort, at det var blevet så sent, men han havde ikke så godt kunnet sige fra og gå midt i det hele.

Et underligt flakkende lys fik Anders til at dreje hovedet. Det kom inde fra Søvang på højre side af vejen. Der lød en knasen fra skovbunden, og han stirrede lige frem for sig.

Var han alligevel ikke alene? Så opdagede han en skikkelse, der kom løbende hen over vejen et stykke foran ham. Han var nær bremset op af ren forskrækkelse. Skikkelsen så ud til at komme inde fra marken ved asylcentret, der lå trukket tilbage fra hovedvejen. Der var noget velkendt ved det glimt, han havde fået af personen. Han kendte kun én dreng, der kunne finde på at gå med sådan en hvid dynejakke uden at være bange for at blive drillet med at være en tøs. Men hvad lavede han her midt om natten? Han var forsvundet ind mellem træerne på den anden side af vejen, inden Anders kunne nå at råbe ham an.

I det samme måtte han knibe øjnene sammen. Et sekund var han ved at panikke, men så gik det op for ham, at han bare var blevet blændet. Han sænkede blikket og opdagede, at han havde stirret næsten lige ind i et par billygter. Lyset kom nærmere, og midterrabatten var lige foran ham. Han var havnet midt ude på vejen, mens han gloede efter den løbende.

Bilen dyttede hidsigt, og Anders fik hevet cykelstyret til siden. Hvad fanden skulle han gøre? Han mere væltede end egentlig kørte ind mod rabatten og landede i det fugtige græs. Bilens dæk hvinede i opbremsningen, og cyklen lå halvt over ham. Han kunne næsten smage den kuldslæede jord under sig.

Bilen kørte langsomt forbi. Anders blev liggende helt stille, indtil han var sikker på, at den ikke standsede op eller vendte om. Føreren var forhåbentlig blevet overbevist om, at han var cyklet væk, eller at han simpelthen havde set forkert.

Anders' hjerte bankede hurtigt og overdøvede alle andre lyde. Så rejste han sig op og børstede forsigtigt græs og jord af sit tøj. Det følte, som om han havde fået en ordentlig hudafskrabning på det ene knæ, men i mørket kunne han ikke afgøre, om han også blødte.

Cyklen lod ikke til at være gået i stykker. Anders rettede den op, men slap den igen med det samme, så den faldt tilbage i græsset med en dæmpet skramlen. Der var en lyd inde fra området, hvor Søvang lå. En underlig knitren. Han fik også igen et glimt af det flakkende lys, han havde opdaget tidligere.

Han tøvede et øjeblik. Vidste, at han burde se at komme hjem så hurtigt som muligt, men begav sig alligevel igennem den lille skovtykning. Skridt for skridt blev den knitrende lyd stadig mere tydelig. Da han nærmede sig den åbne mark, mærkede han en svag bølge af varme slå imod sig. Pludselig vidste han, hvad der var galt. Det brændte inde på asylcentret.

Et øjeblik stod Anders som forstenet. Han anede ikke, hvad han skulle gøre. Men nogen kunne jo være kommet til skade, og han kunne ikke tillade sig bare at skride. Så

løb han ind over marken. Han kunne se flammerne slikke ud fra vinduerne i mindst én bygning. Ilden havde suget sig fast til taget og begyndte ubønhørligt at æde af det. Enkelte skikkelser løb rundt mellem hinanden, men det var umuligt at afgøre, hvor alvorligt det stod til.

Et stykke inden pigtrådshegnet, der afskærmede området, standsede han brat op. Hvad tænkte han overhovedet på? Han skulle jo netop ikke ses her og nu, og hvad var han så i færd med? Godt nok skulle man hjælpe folk i nød, men han behøvede vel ikke selv få problemer af den grund! Han tøvede endnu et øjeblik, men vendte sig så om og løb tilbage. Selvfølgelig var der da hjælp på vej, en eller anden måtte vel have ringet efter brandvæsenet.

Alligevel var han langt fra sikker, da han endelig nåede tilbage til cyklen. Det knitrede stadig af ilden, der tog næring til sig og lod flammerne hæрге, men der lød ingen sirener fra brandbiler og redningskøretøjer. Var der virkelig ingen, der havde ringet efter hjælp? Så fiskede han modvilligt sin mobiltelefon frem.

- Alarmcentralen! lød det.
- Jeg vil gerne anmelde en brand, tror jeg.
- Hvad er dit navn?

Der var en kvinde i den anden ende. Det gik op for ham, at den slags opkald måske blev registreret. Eller ligefrem optaget. Bare han ikke havde dummet sig igen.

- Mit navn? Nej, jeg skal anmelde en brand, ude på Søvang. Brandvæsenet!
- Tag det helt roligt og fortæl mig først, hvad du hedder, og hvor du ringer fra.

Det gik slet ikke, som han havde regnet med. Han vidste ikke, hvad han skulle sige, bortset fra at han i hvert fald ikke ville oplyse sit navn. Kvinden spurgte igen, og Anders forsøgte desperat at finde på en eller anden undskyldning, så han kunne komme ud af samtalen igen.

I det samme registrerede han en lyd i det fjerne. Udrykning. Han skyndte sig at afbryde forbindelsen og slukkede helt for mobilen. Hjælpen var på vej, og han måtte hellere sørge for at komme væk i en vis fart.

Han kastede sig op på sin cykel og trampede så hårdt, han kunne. Lidt længere henne førte en grusvej gennem det lille stykke skov og om til parcelhuskvarteret. Det var en dårlig vej at cykle på, men det spillede ingen rolle nu. Hvis bare han kunne nå hjem, ville alt være i orden.

Nu kunne han tydeligt høre udrykningen på vej inde fra byen. Det lød som flere køretøjer. Politiet blev formodentlig også sendt ud til sådan en brand, og han måtte væk inden da.

2.

- Jeg tror, vi skal dreje her, sagde Andrea.

Hun pegede ud af patruljevognens forrude mod en lille grusvej længere fremme.

- Kan du se, om det brænder? spurgte hendes køremakker.

Hun rystede på hovedet. Ville sige noget om, at hun ikke vidste, hvor hun skulle kigge. Hun var ikke lokalkendt og havde blot siddet og studeret kortet, mens de kørte. Men hun sagde ikke noget, for svaret gav med et sig selv. Først nu gik det op for hende, at det var virkeligt, og at folk måske var i livsfare.

- Det ser godt nok voldsomt ud, sagde hendes køremakker alligevel.

Hun valgte at ignorere det og stirrede i stedet ud ad sideruden. Om et øjeblik ville han sikkert fortsætte med et eller andet åndssvagt i retning af, at der var lige så meget blus på hendes hår. Men han havde ret i, at der var godt gang i flammerne inde bag træerne.

Beskeden fra vagtcentralen havde ikke været videre klar. Irriteret rettede Andrea på sin uniformskasket, som hun ikke kunne få til at sidde ordentligt, uanset hvordan hun indstillede spændet. Hun havde kun været på patrulje med køremakkeren, der hed Kragh, en enkelt gang før, men han havde allerede kommenteret hendes hårfarve to gange i løbet af den korte tur. Det var ikke mere end et par dage siden, hun havde ladet sit hår farve gnistrende rødt, og det var utroligt, som alle skulle kommentere det.

- Det lader til, at sprøjtevognene er ankommet, sagde han, da de parkerede på en åben plads foran asylcentret. – Ifølge radioen er der stadig en tender og en stigevogn på vej, så vi må hellere sørge for ikke at være i vejen.

Andrea steg ud af bilen, mens hun gjorde et sidste desperat forsøg på at få styr på hovedbeklædningen. Hendes kæreste havde faktisk protesteret over, at hun havde ladet sig farve.

- Dit hår er så flot, havde han sagt. – Alle andre piger er misundelige, fordi du er naturligt blond. Det er sådan en farve, andre bliver afbleget for at få.

Han fattede bare ikke, at hun ikke syntes, det var fedt at gå rundt og ligne en dum blondine med langt lyst hår, og hun nægtede at få sådan en korthårsfrisur som mange af de andre i hendes klasse. På Politiskolen var det nærmest sådan, at de piger, der så godt ud eller gik lidt for meget op i deres udseende, blev betragtet som useriøse eller i hvert fald ikke lige så dygtige som de andre.

Andrea måtte sætte farten op for at følge med Kragh. Han tog lange skridt i retning af en mørk bygning. Bag den kunne hun skimte flammerne slikke op mod nattehimmelen. Det gik op for hende, at hun aldrig før havde set en brand i virkeligheden. Hun vidste ikke engang, hvad hun egentlig skulle gøre. Hvad kunne politiet overhovedet stille op, når brandfolkene var kommet? Der lugtede allerede af røg, og hun kunne høre mennesker råbe i munden på hinanden. Men intet af det forberedte hende på det slag i maven, det var at komme om på den anden side af bygningen og stå ansigt til ansigt med de mange panikslagne mennesker, der alle på hver deres måde forsøgte at undslippe brandens hærgen.

Havde hun virkelig selv bedt om at være med til dette her?

Vagthavende var kommet ind på stationens kaffestue, mens Andrea sad der sammen med de andre på nattevagten, som ikke var ude og køre patruljetjeneste. Han afbrød deres småsnakken og meddelte, at der var kommet et opkald til alarmcentralen. Der skulle sendes en vogn ud til en ildebrand på Søvang, og Andrea havde straks meldt sig.

- Det gør ikke noget, sagde vagthavende. – Vi skal nok finde nogen at sende af sted.

Det stillede hun sig tilfreds med og gik tilbage mod sofaen. Men så var det, at han havde tilføjet:

- Det kan godt gå ret voldsomt for sig på sådan et brandsted.

Hun vendte sig med det samme om og så ham direkte i øjnene.

- Hvorfor tror du, jeg er her? For at se tegnefilm?

Hun var så vred, at hun næsten dirrede. Tænk, at det var lige før, hun var faldet for hans neutrale tone.

- Jeg vil med derud, sagde hun så med stemmen bævende af ophidselse. -
Voldsomt eller ej!

- Bevares, jeg mente jo ikke noget med det.

Men vel gjorde han så, det havde Andrea for længst opdaget. Det kunne godt være, at de andre politifolk ikke sagde det direkte eller at de undskyldte det med, at det var, fordi hun kun var praktikant. Det kunne også godt være, at de ikke engang rigtigt var klar over det, men de kunne ikke lade være med at tage hensyn. Beskytte hende og sørge for, at hun ikke fik de mest voldsomme eller krævende opgaver, udelukkende fordi hun var pige. Hun kunne brække sig over deres misforståede hensyntagen.

Derfor befandt Andrea sig nu på et brandsted, hvor alt var kaos, og hun ikke vidste, om hun havde mest lyst til at stikke af eller begynde at tude.

Hun ville jo bare vise dem, hvad hun duede til, men intet havde forberedt hende på lyden af mennesker, der skreg sig hæse i panik. Brandmænd, der bandende skubbede folk til side for at komme frem. Ildens knitren, mens den åd sig stadig længere ind på livet af en bygning omspændt af flammehavet. Luften blev næsten slået ud af hende ved synet af andre politifolk, der magtesløse så på et barn, der skreg af smerte.

En kvinde hev i Andrea. Hun sagde noget på et sprog, Andrea ikke forstod. Hvad skulle hun gøre? Kvinden så ikke ud til at være såret, men måske ville hun fortælle noget vigtigt. Andrea forsøgte sig med fagter, men kvinden forsvandt pludselig igen ind mellem flokken af brandfolk i uniform og civile med sodsværtede ansigter, der løb forvirrede rundt mellem hinanden, hostende af røg.

Hun blev skubbet til side. En stigevogn blev kørt frem og endnu en vandslange sat til. Der blev vinket ad hende, men hun havde ingen anelse om, hvad folk ville have hende til.

Sådan noget her lærte de intet om på skolen.

- Ambulancerne er på vej, blev der sagt bag hende.

Andrea blev taget i armen, og til hendes lettelse var det hendes køremakker, der hev fat i hende. Hun hørte ambulancernes udrykning, og nu rullede den første ind på pladsen foran dem. Tre brandmænd nærmede sig, men hun kunne ikke se, om de bar nogen mellem sig.

- Hvad er der sket? spurgte hun.

- Nogle siger, der er døde, men det er vist bare rygter. En to-tre stykker er svært røgforgiftede og må på hospitalet med det samme, hvis de skal overleve natten.

- Det er forfærdeligt.

Kragh nikkede og begyndte at føre hende væk fra brandstedet og om mod patruljevognen igen. Hun forsøgte at blive stående og se på alt det forfærdelige, der skete for øjnene af hende, men han forklarede, at der ikke var noget for dem at gøre. Et hold kriminalteknikere var allerede på vej, og lejrens ordenspoliti var i gang med at holde nysgerrige tilbage. De var overflødige. Til sidst opgav hun at protestere og lod sig slæbe af sted som i trance, forvirret over ikke at kunne gøre noget. Da hun satte sig ind i bilen, sagde han:

- Og det værste er, at der vist ikke er nogen tvivl om, at branden er påsat!

© Benni Bødker 2007